

fabrikanterne, eller om det var Arbejderne, eller hvem det var. Derom synes jeg, vi maa have noget mere Besked, end vi fik i denne oplæste Tale. Hvad er det, der forlanges, og af hvem er det, man forlanger noget? Lad os faa at vide, hvor meget man vil have. Skal Arbejderne ned til en 10 Øres Timeløn eller en 15 Øres, skal Arbejdstiden være 12 eller 14 Timer? Lad os faa Rede paa det, naar vi alligevel skal tale om den Slags Ting; hvorfor skjule sig bag Talemaader, som ingen forstaar eller kan høre, hvad Meningen er med? Lad os faa Kortene paa Bordet, baade om, hvad Toldforliget skal indeholde i Stedet for Importreguleringen, og hvem det er, der skal betale derfor. Er det Arbejderne eller nogle andre i Samfundet?

Westergaard: Jeg kan fatte mig i Korthed, saa meget mere som jeg kan give fuldstændig Tilslutning til de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Landbrugsminister (Munthered), ... af den højtærede Handelsminister — ja, for den Sags Skyld ogsaa til dem, der er fremsat af den højtærede Landbrugsminister. Jeg skal ikke komme ind paa de Udtalelser, som den ærede sidste Taler, Ordføreren for Forslagsstillerne (*Stavning*) fremkom med angaaende disse mægtige Toldbeskyttelser. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem faar den Opfattelse, at der fra vor Side eller fra nogen Side skulde være Ønske fremme om mægtige Toldbeskyttelser. Den Slags Ting hører kun hjemme i det ærede Medlems Fantasi.

Der tales i vor Tid saa meget om Erhvervskrise, og det maa desværre indrømmes, at det ikke er med Urette; men det er i saa godt som alle Lande, at noget saadant gør sig gældende, det er ikke noget enestaaende for vort Samfund. Man kunde forstaa, at efter de gyldne Tider, som vi havde under Krigen, maatte der komme Nedgangstider. Alle var klare over, at det maatte blive saadan; men desværre var det ikke alle, som handlede derefter, det vilde have været klogt, om man havde lyttet til de advarende Røster, som allerede den Gang var fremme, og havde søgt at indrette sig paa at imødegaa de vanskelige Tider, der vilde komme.

Naar man taler om Erhvervskrise, er man fra visse Sider tilbøjelig til kun at sætte det i Forbindelse med Industrien; men det er jo ikke rigtigt, det gælder desværre ogsaa for andre Dele af vort Samfund, at der er vanskelige Kaar, at Nedgangstiderne mærkes. Alle, der har For-

bindelse med for Eksempel Landbrug og Fiskeri, vil vide, at disse Erhverv i høj Grad mærker Nedgangstiderne. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi jeg mener, at vi maa gøre os det klart, naar vi forhandler om saadanne Kriseforhold, at vi ikke skal tænke paa en enkelt Side af vort Samfund, men maa tage Hensyn til det hele, til det fælles Vel.

Naar Forholdene i vort Samfund er vanskelige, er det kun naturligt, at man fra Regeringens Side søger at hjælpe, hvor det er fornødent, og hvor det kan lade sig gøre, og at man søger at gøre det paa en saadan Maade, at der tages Hensyn til andre Erhverv og Hensyn til Forbrugerne. Det maa dog være saaledes i et velordnet Samfund, at disse Hensyn skal være de afgørende. Det er ogsaa disse Hensyn, som vi fra Venstres Side altid har taget. Vi har ikke ønsket at begunstige noget Erhverv paa andre Erhvervs Bekostning, og naar det undertiden bliver sagt, ogsaa i denne Sal, at man fra vor Side maaske vil gøre Forsøg paa at sætte Land op imod By eller omvendt, saa er det fuldkommen urigtigt. Man kunde snarere sige, at de, der fremsætter den Slags Beskyldninger, netop gør sig skyldige i det, de beskylder andre for.

Jeg mener, at der skal tages et ligeligt Hensyn til alle Dele af vort Samfund. Det har altid været Venstres Opfattelse, og den Opfattelse kan vi ikke fravige. Men det har ogsaa altid været Venstres Opfattelse, at naar man skulde træde hjælpende til overfor det ene eller andet i vort Samfund, skulde det være efter Princippet Hjælp til Selvhjælp. Det tror jeg er et overmaade godt og sundt Princip, og det tror jeg, man skal vogte sig vel for at komme bort fra. Der er dem, der tror, at Staten er i Stand til at frelse fra alt ondt og hjælpe i alle vanskelige Forhold; men den Tro har jeg ikke, det har jeg sagt adskillige Gange før fra denne Plads. Jeg tror, det offentlige i det hele taget magter saare lidt paa dette Omraade. Staten er i Stand til at støtte Bestrebelser fra anden Side for at overvinde de Vanskeligheder, der er; men at Staten som saadan skulde kunne frelse Samfundet, tror jeg aldeles ikke paa. Men jeg mener, at Forholdene, selv om de er vanskelige, dog ikke er vanskeligere, end at hvis vi tager fat efter dette Princip, Hjælp til Selvhjælp, og søger at støtte hinanden, alle de paagældende Parter, vil vi være i Stand til at overvinde Vanskelighederne, og det skal nok vise sig, at det under Hensyntagen til alle Erhverv og under Hensyntagen til en fornuftig Samfundskonometri er den eneste forsvarlige Fremgangsmaade.